

Když jsem se před lety dozvěděla o možnosti adopce dítěte z afrického státu, věděla jsem hned, že je to pomoc, která je mezi ostatními charitativními akcemi jedinečná. Hledala jsem na internetu kontakt na prostředníka a našla jsem nadaci „NAROVINU“. Možnost pomoci jednomu konkrétnímu dítěti s tím, že budu mít zpětnou vazbu jak s dítětem, tak s nadací a koordinátorem a budu mít přehled, jak se pomoc vyvíjí, mi přišla férová. Finanční částka na zabezpečení školní docházky dítěte byla únosná a hlavně rozdělená do měsíčních splátek. Říkala jsem si, nemohu pomoci všem, kteří podporu potřebují, ale toto je v mých silách.

A tak jsme společně s mými dětmi vybrali chlapce Derricka, který byl o něco starší než ostatní děti. Jednak jsme si mysleli, že starší děti už nemají takovou šanci a pak také vzhledem k mému vyššímu věku, abych byla schopná celou adopci dotáhnout do konce.

Těšili jsme se na první dopis a pak i na všechny ostatní. Všichni jsme překládali Derrickovy zprávy ze života a jeho povídky z Afriky, které si sám vymýšlel. K tomu každé psaní a každý příběh byl doplněn jeho kresbami. Na závěr školního období jsme obdrželi vysvědčení a zprávu ze školy o provedené zkoušce. Výsledky byly ucházející, ale přesto nás Derrick nikdy nezapomněl ubezpečit, že do dalšího období bude ještě více „tvrdě pracovat“. Viděli jsme pokroky jak v anglickém jazyce, tak v kreslení a i v dalších školních předmětech byla znát snaha.

Před vánočními svátky jsem posílala drobné dárky. Největší radost mu udělalo tričko s Českým lvíčkem, jaké nosí naši fotbaloví reprezentanti. Vždy jsme dostali, asi péčí tamního koordinátora, fotografii Derricka, který držel v ruce dárečky od nás, a tak jsme měli jistotu, že vše došlo v pořádku.

Derrick, jeho matka a čtyři další sourozenci se stali naší známou rodinou v Keni. Obdivovali jsme jejich statečnost, kterou projevovali v jejich běžném životě. Nikdy si nestěžovali na obtížné životní podmínky, vždy odpovídali na naše dotazy, že jim se daří dobře, jsou zdraví a spokojení. Sami spíše projevovali starost o nás.

To byla pro nás škola! Uvědomili jsme si, jak často my Češi naříkáme a hlásíme naše problémy všude kolem, honíme se za něčím, až jsme sami dohnáni a přitom stačí najít klid a spokojenost sami v sobě.

V každém dopise nám Derrick nezapomněl poděkovat za pomoc, která mu umožnila absolvovat základní vzdělání a následně i odborné vzdělání.

Dnes již má svoje zaměstnání, podporuje mladší sourozence a věnuje se sportu. Má přístup na internet, má svoji e-mailovou adresu a tak kontakt mezi námi zůstal i nadále, především přes moji dceru, která má k Derrickovi blíže věkem a je dobrá v angličtině.

Moje děti tak mají ještě jednoho sourozence a já ještě jedno dítě.

Moc si přeji, aby se všem v životě dobře dařilo.

V příloze posílám nějaké obrázky od Derricka.

Zdravím Vás v nadaci
Věra Kutílková

